չիրին մինչև ցայժմ. եւ ի ժամանակիս յայսմ գնացեալ նա բնակեցաւ ի Յաւնկստան:

Դշի օրս (4 Յ––նի–) եազու եղեւ տօնանմային:

Եւ Եչիս (5 Յ––նի–) գփլանտրան կախեցին. և էին փոյթ ի գնալ:

Եւ օրս խորհուրդ արարեալ քաղաքացւոցս եւ ուղարկեցին թուղթ առ Նւիրակն Էջմիածնայ, որ եկեալ էր ի Պուրսա վասն ի տեղս գալու եւ Նւիրակելոյ, եւ տեղացւոցս զայս թուղթ ուղարկեալ առ նա, որ ունէր օրինակ զայս. Ի Կոստանդնուպօլսոյ Զ եկեղեցոյ իշխանաց, աթոռակալից, եկեղեցպանաց և այլ հասարակ քահանայից, ժողովրդեան մեծամեծաց եւ փոքունց եւ այլ եկք եւ բնիկք Հոռմցոցս ամենայնի. ուշ լիցի քեզ Արեւելցի Մարտիրոս եւ Մովսէս վարդապետդ եւ Նւիրակդ, պարոնտէրդ եւ փիլիսոփայդ, որ լու եղև փափաքելի և սխրալի գալուստ քո առ անարգ և մոլի, յիմար և տմարդի Տունս Յունաց: Խնայելով ի քեզ գրեմք, վասն Աստուծոյ ի բաց լե՛ր. խունկդ եւ մոմդ քեզ, եւ զայլն ի կարգին: Զի եթէ ի Թոխաթ եւ ի Կեսարիայ եւ յԱնկուրիայ հոգւով սրբոց և բանիւ Տեառն չրջէիր, լի արարիր որ մինչև յըռընկունս: Ապա որ նաւթ և խոխւ, ծծումբ և վուշ ծոցեալ ես, ո՞ւր ընթանաս, առ ո՞վ ձեմիս, զորո՞ց թերին լնուս, կամ զո՞ր պատուելոցս զհակակայն ներգործես. զո՞յ կամ զտանի՞ն յեկեղեցիս անկինավէմ, կամ ցըցապինդ սեղան, կամ սրբատաշ կամար, կամ պընդախարիսխ սիւն, կամ պռամած հիմ մինչև ի սեմն և ի բարաւորն[1]) որ ի ձէնջ ոչ խախտեցան, և չարժին եւ խըխայթին եւ խորովասիրտ մորմոքին. զի թէ յաչս մեր եւ Քրիստոսիս մեր ժպրհեցէք, յանդգնեցայք, խիզախեցէք, անամօթացայք՝ հնարելով, ոխա-

1) բարավարն.